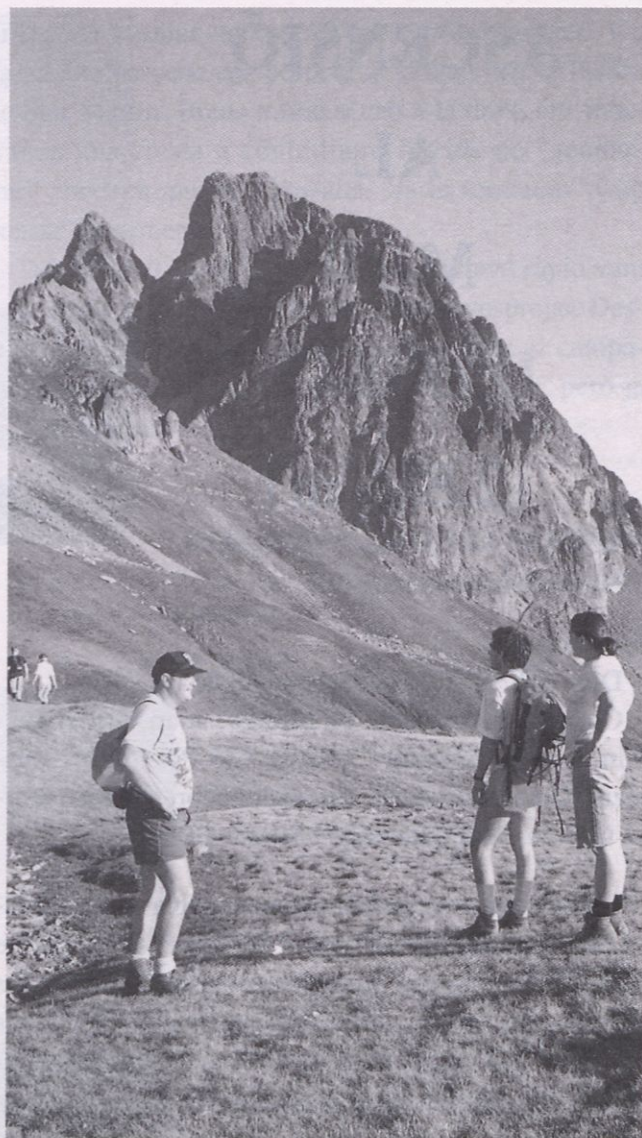

hauria algun pas de compromís que caldria superar amb una mica més d'atenció i, sobretot, de paciència. Més que res es va veure que el que necessariem seria paciència, ja que en molts punts l'acumulació de persones que intentaven superar els obstacles entorpia la marxa. Sense necessitat de ser uns experts, la veritat és que el nostre ritme era força més lleuger que el d'alguns dels grups que teníem al davant i això a vegades ens obligava a buscar dreceres una mica més complicades que la ruta original. Val a dir que tot i que portàvem una corda preparada a la motxilla per si calia utilitzar-la en algun pas més o menys complicat, la veritat és que no en vam haver de fer ús, ja que vam poder fer l'ascensió sense problemes i de manera totalment natural. L'estructura de la muntanya, amb unes canals perfectament adaptables a l'ascensió per oposició i algunes preses artificials instal·lades amb anterioritat, contribuïa a facilitar l'ascensió que va tenir, això sí, l'atractiu suplementari del risc.

La pujada tenia tres passos més o menys complicats, dels quals el primer va ser el que més problemes va comportar. Els altres dos, potser perquè ja teníem l'experiència del primer, els vam superar amb més facilitat.

Després d'aquests trams més verticals arribava la tercera fase de l'ascensió, que també va ser la més fatigosa. Una tartera inacabable i un sol impacable van protagonitzar aquesta última fase de la pujada al cim, que culminava amb un darrer pas una mica complicat, a quinze metres del pic. Encara en l'últim moment podíem escollir quin cim fer, ja que el Midi d'Ossau presenta dos pics diferents. Al final, quatre hores després de la sortida, ens vam aplegar tots junts a dalt de l'autèntic i veritable cim del Midi d'Ossau. Temps de fer les fotos de rigor, de cantar una havanera i de refer-se tot consumint les restes de menjar que ens quedaven a les motxilles.

La baixada exigia només sang freda i resistència als genolls i turmells per tal de poder avançar de pressa. La tartera que a la pujada ens va semblar eterna, a la baixada va ser un suau descens, amb l'únic perill d'algun roc que baixava descontrolat. Els passos per les xemeneies tampoc no van portar cap problema i així, de manera esglaonada, anàvem arribant al refugi on ens esperava part del grup del campament que ens havia vingut a esperar. La seva funció va ser, en aquest cas, proporcionar litres i litres d'aigua als muntanyencs que arribàvem assedegats de la muntanya. Tam-

Midi d'Ossau, 2.885 m.

bé vam aprofitar-ho per banyar-nos a les aigües gelades de l'estany, encara que el fangueig i la turbulència del fons reduïen una mica aquest plaer tan refrescant. Amb algun muntanyenc més fomat que els altres —ai les botes que s'han fet petites o els peus que s'han fet grossos!— vam iniciar l'últim tram, un autèntic passeig fins el cotxe, passant per les mateixes prades que havíem trobat pujant, però això sí, amb molta més gent que, a aquella hora del principi de la tarda, anava a gaudir del paisatge. Nosaltres, satisfets i cofois, de tant en tant encara ens giràvem per contemplar la immensitat de la muntanya i el pic, 1.200 metres més amunt, que ens havia proporcionat una excel·lent jornada muntanyenca.

JOAN CARLES CODOLÀ